

MENDEKUAREN ZENTZUA

"Nada nos mueve, no hay esperanza, -Venganza! " (La Polla)

Mendekua azken aukera bezala sortzen da: gure sike eta eguneroko espazioaren osotasunean bere garroak murgildu dituen alienazio baten aurka jartzen gaituen ukapen dezisiboa bezala.

Mendekua, bada, dimentsio erredikalean izan daiteke soilik, eta hau bere konplexutasun osoan sistema zapaltzailearen aurrean kokatzen da. Hala ere, bere manifestapen praktikoak izugarri desberdinak izaten ahal dira kasu bakoitzaren ezaugarri eta egoerar en arabera, baina erro berbera mantenduz.

Mendekuak, bere adierazpen kolektiboan, kontzientzia izena hartzen du (klasekoa, belaunaldikoa, estratifikatzailea, amankomuna, e. a.); eta haren gizabanako adierazpenean autokontzientzia edo izate konkretu zapalduaren askapenerako ezinbesteko osagarri dugu. Eta hau (sujeto baten) gainezartzen zaiona eta zapaltzen duenatik autoaskatzeko behar praktikoa besterik ez da.

Zerbaiten kontrako edozein borroka mendekua da, ez gaitezen engaina, ezta txunditu ere, ezen hau bait da geure kasua: zein gertu dauden Ibañetako mendi zintzurak!

HONEN ZENTZUA KAKAZAHARRA DA.

Kaka=Estatua=Jainkoa=aparatu legitimatzaile eta zapaltzaile=...

Problema da, Soilik baieztatzen ahal dugula "hau kaka da" horrela kontsideratzen dugunarekiko gure harremana gainazpi egiten hasten dugunean.

IZAN ALA EZ IZAN IADANIK EZ DA ARAZOA /p>

Orain problema zonbia edo mamua izatea da; biak ezizatearen erak direnak.

Lehena (bizirik hila): egunerokotasun nazkagarri zapuztailea onartzea dakar.

Bigarrena: erbakipen erratu bat hautatzea, azken kolpea jotzeko Lebiatanen begien aurrean desagertzearena.

HAU PARADOXA BIHURRIARENA, EZINAREN AZALA GARESTI SALTZEA

Zeren eta posiblea, etorkizuna bait da. Zeren eta etorkizuna ez bait dago historiaren legeen menpe, azarraren menpe baizik. Zeren azarrak ezabatu bait ditu iraganarekiko lokarriak eta tetrabricken saltzen digu indeterminazioaren printzipioa.

Beraz, nork pentsatuko du utoietaz, nork iraultzetaz. Utopia orain da, iraultza bezala, bihar beranduegi izanen dela eta. Eta agian ezta orain ere, zeren eta, oraina ez bait da dagoeneko. Baina guzti honek berdin digu, zeren bihurriak itxura bat edukiko duen bitartean, bere errelitatearen itxura bere buruaren gaindipenik ikusita, izango da askatzeko beharra, iraultzekoa. Azken finean, bere buru alienatu batengandik separatzea eta boterearen begien aurrean desagertzea gerrilero erratua, uk apen absolutoa, bihurria bilakatzeko. Zeren gaur bihurria izatea, botereak absurdoaren eraikuntza - edo egunerokotasuna eta ezetza edo nuklear aurreesanezintasunaren artean uzten duen hutsunea gainazpi egitea bait da.

EZER EZARI OHOREA

Nihilistak gara eta botere guztia ukatzen dugu, bere nahia bezala. Jarrera honek errealitate mirabetzailea gidatzen duten balore eta arauen kontra jartzen gaitu.

Oinarrizko kontresana dago: boterea/botere eza. Bata eta bestearen artean posibilitate ugari dago. Baina gure nihilismoa botere egoneza erradikalarantz dabil. Ba dakigu ez dugula sekula lortuko baina erizpide hau onartuz, somatzen ahal ditugu hurrengo urratsak askatasunerantzako bide amaigabea.